

Espai per a la reflexió

La nostra societat avança, o ja, no pot caminar de grassa?

La societat, que veiem retratada en tots els medis de comunicació diària i la que ens fa córrer contra rellotge panteixant com cavall de carrera, està inspirada, estimulada i protegida pel capitalisme; motor que fa que la nostra societat contengui dins ella mateixa la capacitat de mantenir-nos en un estat de benestar més lliure i gastador a ritme d'una roda dins un tren de vida més agradable i modern. No obstant, aquest potencial - teòric i pràctic - se dispara i ens fa impossible de viure-hi tranquils i sense por; ens estavellam contra la irracionalitat d'uns interessos d'uns governs i d'uns amos d'un capitalisme establert, necessari i vital, imprescindible i exclusiu, l'únic capaç de mantenir l'equilibri que ens porti al progrés, a la ciència, a la tecnologia, a una humanitat duta de la mà del "SUPER HOME" de Niche.

Encara més, davant la possibilitat d'un canvi operatiu, les empreses industrials (dia darrera dia, any darrera any, tancats entre cicles i més cicles, en tots els nivells) ens mantenen en tots els nivells, fermats a una dinàmica impositiva per obligació, més o manco amagada, sense la qual no es pot viure amb decència i dignitat, amb la idea de modernitat, de llibertat, de democràcia, de cultura, de progrés... D'aquesta manera, la força dels científics, de la tecnologia, de la política de llibertat que neix del cor humà i social que bateja pels carrers de poble (que teòricament és el que mana), net d'egoïsmes i amarats dels ideals de alliberació, se dona la amb els poders gegants dels grans poderosos, mentiders i entabanadors, les riqueses dels quals, robades segons la llei per ells mateixos feta. És trist que ens deixin fotuts i contents i, encara els votem, esperançats que ens vindran temps millors, tapats els nostres ulls davant les promeses dels seus mítings. Això per a mi és la



cosa més denigrant, per la qual em fa pena el poble: els homes més savis i de seny quan es mesclen dins la massa ho deixen d'ésser i tornen com a nins que se contenten amb un "jupa-jup". Els nostres governs són bons o dolents, ministren o s'oposen i, segons la seva opinió, tots se comporten per fer avançar el poble, treballen a fi que el poble s'enriqueixi de primera mà. "FER-NOS RICS" és el mòvil dins tots els ordres, instint que mou tota l'activitat laboral, el que fa que ens estimem o odiem, fer amics o enemics, passar a un partit o a un altre, anar a un país deixant el nostre. Els doblers ens obren els camins a seguir o allistar-nos a l'atur, insultar o "fer la bona", ésser miserables o rics i, pot ser, que ens escoltin o enviïn a la merda... Quan els grans del món es reuneixen per arreglar el món (cosa que m'rs me sembla espenyen, que ni arreglen) és desviar la batalla i fer-nos creure que, si és necessari que ens estremem el cinturó, és per sobreguardar els seus armaris i les seves caixes fortes, a través de buidar les nostres. Bojos de nosaltres! La marca distintiva del nostre temps és la falta d'aler en el nostre treball: no podem deixar de banda la nostra família, els nostres infants, els nostres fills; i és trist haver de fer-ho davant tanta corrupció escandalosa dels nostres governants i famosos que guanyen els doblers a palades davant els nostres propis ulls.

Se'ns ha avesats a consumir a balcana, se'ns ha obligat a treballar duplicant les hores per més guanyar per poder pagar la hipoteca; se'ns ha augmentat - davant el nostre silenci - els impostos per tres i no res, per demostrar-nos que fan, callant-se el que

ens roben; se'ns ha donat llibertat tanta que podem entrar dins la llibertat dels altres que ja formam una guarda d'esclaus, entre esclaus; els medis de comunicació, la TV són canals plens de mentides i enganys; se'ns ven una felicitat que pocs són els que la viuen. I la cosa més

destruïtiva és que fas el ridícul, si no vas besant el cul dels qui això provoquen

. La gent és reconeguda, no "de com és", sinó "del que té". Pobrets els pobres, la seva paraula que poc val!. Les personalitats han de córrer en automòbils de marques no comprables ni per tu, ni per jo; les cases seves han de tenir el portal gran; el seu despatx vellutat..., envoltats de mentides del que aparenta. Vaja món el nostre! I més encara, identifiquem la categoria de les persones si se comporten segons la moda imposada. Ja no és el subjecte (la persona) que val, és l'objecte, com va vestit, la cadira a on se seu, la taula a on se recolze que dóna categoria.

Jo he vist persones, que no poden caminar, perquè estan massa grasses. No serà tanta greixor que té 5 milions de aturats, i els pobles tots que caminen en cadira de rodes? Sols hi veig una cosa positiva i és que ens faci pensar, rectificar, i demostrar, votant, que no estam conformes en la direcció dels nostres governants, sigui quin sigui el seu color. He escrit aquest article al mig del camp, voltant de la naturalesa de la nostra Vall, dins la calor d'una casa de camp, neta. M'ha fet pensar, i descriure com veig el panorama de les falsetats del nostre món.

Agustí Serra



Parlem de cuina



Gastronomia menorquina

Com ja us vaig dir dissabte t, aquests darrers dies hem gaudit d'unes jornades inoblidables amb els companys del club de senderisme del Círculo Sollerense recorrent el Camí de Cavalls (GR 223) a Menorca. Per raons familiars ens vàrem incorporar a l'expedició a Ciutadella (la resta de grup ja havia recorregut la costa sud d'illa). En total foren 3 etapes des de Ciutadella a Maó; travessant paratges tant variats com Punta Nati, Cala Morell, Biniatram, Cala Pregonda, Cap de cavalleria, Fornells, Addaia, Favàritx o es Grau; entre altres tant de llocs, cales i platges tan idíl·liques com solitàries. Talment imatges d'una pel·lícula que ens feien viatjar endarrere en el temps, en una època on regnava la natura sobre la ma humana. Durant tot el trekking em va sorprendre la gran quantitat de tapareres (Capparis spinosa) que vàrem trobar per la zona de Punta Nati, així com les gegantines

mates de fonoll (Foeniculum Vulgare) de mes de 2 metres de la zona humida de Mongofre i les sempre presents mates de fonoll marí (crithmun maritimum) que ens acompanyaren durant tot el recorregut per la costa nord de l'illa. Pel que fa a la part més gastronòmica del viatge, no varen faltar les formatjades, els carquinyols, els amargos, el pa amb formatge maonès i unes ensaimades boníssimes per berenar a Biniatram. Sense dubte un petit-gran viatge, que "guarnit" amb l'excel·lent companyia dels amics del club arrodonirem uns dies molt especials.

Carquinyols de Menorca. 400 grams d'ametla en gra. 200 grams de sucre. Tres ous. Farina (la que necessita la massa, que ha de quedar dura).

Elaboració: Mesclarem l'ametlla, el sucre i els ous i anirem afegint la farina segons la vagi absorbint. La pasta ha de quedar dura.

Estirarem la pasta (1 cm i mig de gruixa) sobre una placa de forn i la courem fins que comenci a agafar color.

Tot seguit traurem la pasta del forn i la tallarem a bocinets.

Ho tornarem a enforar fins que sigui ben seca. (170 °C).

Amargos de Menorca.

100 grams d'ametlles torrades (n'hi pot haver alguna d'agre).

8 blancs d'ou.

800 grams de sucre (o en pols).

Elaboració:

Posarem les ametlles dins el morter (o les passarem per una refinadora) juntament amb els blancs d'ou, fins aconseguir una pasta mel molla, però no ens han de treure l'oli.

Seguidament afegirem el sucre a la massa i mesclarem bé tots els ingredients fins a formar una pasta que anirem colpejant sobre la taula. Realitzarem amb ella unes bolles que courem al forn. Bona setmana i ens trobam aquí mateix en 7 dies.

Juan A. Fernández

